

Això és i no és un taller

9.02.2017 Clàudia Rius. Barcelona.

 Comparteix a Twitter

 Comparteix a Facebook

El pare de Jordi Mitjà era serraller, però la seva obra no és un homenatge. O no és només un homenatge. La Fundació Suñol acull fins al dia 11 de març l'exposició *L'escultura no és important*, on l'artista figuerenc repensa l'estètica de tots els materials típics d'aquesta professió.

— "Models d'estructura", una de les obres de l'exposició de Jordi Mitjà a la Fundació Suñol | Foto: Jordi Mitjà

Al carrer Rosselló 240 de Barcelona hi ha un taller. Hi és des del dia 9 de febrer i hi serà fins a l'11 de març. Si us diuen que és una galeria, no us ho creieu. És un taller. Un taller reduït al mínim. Té zona interior i zona exterior, i podeu travessar les seves parets perquè només n'existeix l'esquelet. Les bigues metàl·liques que hi ha a terra us ho indiquen: aquí comença i aquí acaba aquesta zona de treball. Si és que en podem dir zona de treball.

Perquè i si els tallers no fossin només tallers? I si els martells no servissin només per a donar forma als materials? I si les peces sobrants dels encàrrecs que produeix el serraller fossin les més significatives? I si el terra brut, i no el resultat net, fos el que realment representa la feina d'anys i anys? Tot això es pregunta **Jordi Mitjà**, artista nascut a Figueres l'any 1970. Mitjà vol examinar totes les vides possibles dels objectes d'un taller.

L'escultura no és important, es titula la mostra. I és veritat: l'escultura no és important. El que és important és tot el que tot el que un filferro podria haver sigut si no hagués sigut un filferro. I el mateix passa amb la xapa metàl·lica, el metall, el cartró, les planxes. Tots aquests materials podrien ser escultures. I al carrer Rosselló 240, a l'anomenat Nivell Zero de la Fundació Suñol, ho són.

El pare del Jordi es diu Heribert. Està jubilat, però ha treballat sempre de serraller. Ara, el seu fill ha volgut dialogar amb ell per reflexionar sobre les possibilitats d'aquells objectes que porta tota

Clàudia Rius
Periodista

 @ClaudiaRiusL
231 articles publicats

+ ALTRES ARTICLES D'AQUEST AUTOR

[Enric Granados balla flamenc](#)

[Barcelona, arxiu de la cortesia](#)

[5 consideracions de Josep Pla sobre els pobles](#)

['Betty', el mèrit és del traductor](#)

[Mayte Martín, la cantaora catalana a L'Auditori](#)

+ LLEGITS

1 [Llegim bé les oportunitats](#)

2 [El cas del Servei de Biblioteques](#)

la vida produït. “No és tant un homenatge a l’ofici com una reinterpretació”, apunta Mitjà fill, que afirma que l’aproximació a la figura del seu pare no respon a qüestions freudianes, sinó que l’acosta a una subversió buscada de les tècniques i materials que podem trobar avui en dia en una ferreteria. Heribert i Jordi Mitjà faran una activitat paral·lela el dia 2 de març anomenada *Father’s Lost Papers / Son’s Drawings*.

— “Consanguinitat / Equilibri”, de l’artista Jordi Mitjà | Foto: Jordi Mitjà

Però tornem al taller. Totes les peces que hi trobem han estat fetes expressament per a la mostra. El cos de l’exposició el formen una dotzena d’escultures acompanyades de fotografies i dibuixos sobre cartró i díptics. Al mig de la sala interior, per exemple, hi trobem el *Dispensador d’escultures*, una estructura feta de ferro i pintura que guarda un munt de xapes galvanitzades petites i quadrades. “És la mínima expressió d’una escultura, l’objecte pla doblegat”, explica Mitjà. Tothom qui vagi a l’exposició podrà agafar una d’aquestes xapes.

Perquè el que sobra al taller no sobra en la concepció que Jordi Mitjà té de l’art. “Veig particularitats en coses que ells descarten”, apunta l’artista, que sent que forma part d’una generació d’escultors que s’aparten de concepte com el pes, el volum i l’escala, i paren atenció a com poden inhabilitar uns materials als quals se’ls ha atorgat una funció concreta. Abans d’aquesta mostra, Mitjà havia treballat, per exemple, amb la Fundació Miró l’any 2012. Sobretot buscava recuperar materials, fet que no ha intentat en aquest taller *sui generis*.

No es tracta de recuperar, es tracta de portar al límit els materials de sempre i fer-ho durant el procés, amb les mans, mentre toca la matèria. De fet, l’artista parla de les seves escultures tot fent referència a diverses cremades que va fer als dits quan les intentava tergiversar. Això també enllaça amb una crítica social: “Sembla que els oficis que es treballen en tallers no tenen futurs, però ara allunyem als joves d’aquest espai per culpa de la mateixa normativa treball”, explica Mitjà, que reivindica la necessitat de tots els artesans de tocar màquines i transmetre el seu ofici a les generacions següents.

L’*escultura no és important* busca extreure allò universal dels elements més locals, emfatitzant el procés de producció i les possibilitats dels objectes. Perquè al carrer Rosselló 240 de Barcelona hi ha un taller, sí; però només hi és per demostrar tot el que podria ser si no fos, precisament, un taller.

- 3 Bernat Dedéu: “La llibertat és tan atraient com feridora i ens fa por”
- 4 L’Eclipsi, el concurs
- 5 Els deu errors més freqüents en català
- 6 Dones en moviment(s): 40 anys a peu de carrer
- 7 El país encara és clar
- 8 Enric Granados balla flamenc
- 9 Tres problemes de l’Honorable Conseller Santi Vila
- 10 El cas Carme Fenoll

BASES PREMI DE POESIA

Fundació Antiques
Caixes Catalanes

BBVA CX

 Comparteix a Twitter

 Comparteix a Facebook